

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

SMA
SVAZ MĚST A OBČÍ ČESKÉ REPUBLIKY

Návrh legislativních změn/úprav v oblasti lokální ekonomiky

Kolektiv autorů projektu OLEK

červen 2023

Zpracováno v rámci realizace projektu
Zefektivnění služeb veřejné správy v oblasti lokální ekonomiky
a rozvoje území, reg.č. CZ.03.4.74/0.0/0.0/15_025/0016674,
spolufinancovaného z Operačního programu Zaměstnanost

Obsah

Úvod	3
Komunitní energetika, energetická společenství.....	4
Úvodní výklad	4
Legislativní východiska	5
Návrh	6
Odůvodnění.....	6
Lokální ekonomika.....	6
Enviromentální cíle a energetická bezpečnost	7
Evropské právo.....	7
Posílení spolupráce obcí formou Společenství obcí	8
Úvodní výklad	8
Legislativa	9
Cíl návrhu.....	10
Odůvodnění	10
Lokální ekonomika.....	10
Ostatní dopady	10
Zákon o zadávání veřejných zakázek.....	12
Úvodní výklady	12
Návrh	14
Dopady na lokální ekonomiku	14
Sociální bydlení.....	15
Úvodní výklad	15
Současný stav.....	16
Návrh řešení	17
Dopady na lokální ekonomiku	17
Příloha	18
Stavební práce	18
Služby.....	19
Dodávky	20
Další zdroje	21

Úvod

Přestože lze konstatovat, že český právní řád v zásadě počítá s existencí lokálních ekonomik a spoluprací veřejného a soukromého sektoru v této oblasti umožňuje, byly identifikovány oblasti, kde by mohlo dojít k legislativním úpravám s pozitivním dopadem na lokální ekonomiku. Jde především o oblast komunitní energetiky, posílení spolupráce obcí formou Společenství obcí, zadávání veřejných zakázek a sociálního bydlení.

V následujících kapitolách je popsán současný stav, navrhované cíle a odůvodnění jejich dopadu na lokální ekonomiku.

Komunitní energetika, energetická společenství

Úvodní výklad

Komunitní energetika je specifický způsob výroby energie, při kterém dochází k využití obnovitelných energetických zdrojů. V posledních letech dochází k rychlému rozvoji komunitní energetiky po celém světě. Na rozdíl od tradičního energetického systému, který je centralizovaný a řízený velkými společnostmi, komunitní energetika se zaměřuje na decentralizované zdroje energie a zapojení místních komunit. Díky ní by vznikly stovky soběstačných míst, které by byly navzájem propojené a nezávislé na centralizovaném systému výroby a dodávek energie

Moderní energetika směřuje k decentrální výrobě, kdy místo obřích fosilních zdrojů produkuje elektřinu větší počet menších jednotek, většinou využívajících sluneční a větrnou energii. Účelem komunitní energetiky tedy je podpora decentralizace (zvýšené zapojení menších výrobců) energetiky, zvyšování zapojení obnovitelných zdrojů energie, zvyšování energetické účinnosti a opatření proti energetické chudobě. A to zejména na úrovni domácností a malých a středních podniků, které si samy vyrábí elektřinu, čímž budou schopné pokrýt až polovinu veškeré spotřeby. Tedy jedná se o investice do výstavby obnovitelných zdrojů energie lokálními aktéry, kterými mohou být jednak obce, či její obyvatelé nebo místní podniky.

Smyslem komunitní energetiky není finanční zisk, ale poskytování služeb místní komunitě, obci nebo jinému společenství vlastníků. Komunitní elektrárny jsou ve vlastnictví a správě místních lidí, obcí, farmářů, zemědělců nebo sousedů. Velký potenciál lze spatřovat i v instalaci zařízení využívajících energii z obnovitelných zdrojů na obecní veřejné budovy (takto umístěný zdroj může rovněž pokrývat velkou část spotřeby těchto budov, případně okolních objektů).

Komunitní energetika umožňuje místním komunitám snížit svou závislost na fosilních palivech a velkých energetických společnostech. To přispívá jednak k ochraně životního prostředí, ale také to umožňuje místním komunitám snížit své náklady na energii. Provozování komunitní energetiky má také řadu výhod po stránce sociální. Provozovatelé komunitní energetiky se mohou sdružovat v energetických společenstvích, někdy též energetických družstvech. Členové těchto společenství provozovatelů komunitní energetiky se podílejí na výstavbě obnovitelných zdrojů energie, rozhodují o jejím sdílení, distribuci a spotřebě, a mohou se také angažovat v jejím případném prodeji. Společně také rozhodují o rozdělení zisků v případě prodeje energie. Tedy příslušná komunita mezi sebou vzájemně nejen sdílí vyrobenou energii, ale společně se také podílí na případném rozhodování o jejím dalším prodeji, investicích, případně o dělbě zisku. Lze shrnout, že mezi hlavní cíle distribuce energie systémem komunitní energetiky patří ekonomická úspora, ohleduplnost vůči životnímu prostředí, nebo třeba naprostá soběstačnost a svoboda, co se týče rozhodování o správě a rozvoji distribuce energie.

Filozofie komunitní energetiky je založená na tom, že se distribuční sítě dokážou samy regulovat, za její součást se považuje každý domácí spotřebič, elektromobil či střešní fotovoltaika. Rovněž se zde při vlastní výrobě energie proměňuje chování spotřebitelů, protože mají kontrolu nad výrobou a spotřebou energie. Tudiž dochází k využívání energie primárně v době, kdy si sami energii vyrábí (tedy je pro ně levnější), a naopak v době, kdy je dražší, tak s ní šetří a většinou vyčkávají, až přijde doba, kdy zase budou energii sami vyrábět.

Komunitní energetika má obzvláště v současné době obrovský potenciál. Vzhledem ke stoupajícím cenám energií v souvislosti s krizí zvažuje čím dál větší množství lidí možnosti alternativního odběru energie, a přemýšlí o opuštění tradičního systému, systému „velkých“ distributorů. Větší rozmach komunitní energetiky by mohl kromě jedinců prospět také obcím, kterým by dokázal zaručit větší energetickou soběstačnost. Došlo by ke zvýšení energetické nezávislosti místních komunit. Mnoho místních

komunit je v současné době závislých na dodávkách energie z daleka, což zvyšuje riziko energetického selhání a zvyšuje náklady na odběr a spotřebu energie. Komunitní energetika by místním komunitám mohla umožnit výrobu vlastní energie a snížení jejich závislosti na centrálních energetických sítích. Tedy přínosy pro obec by bylo, vyjma již výše obecně uvedeného nahrazování fosilních paliv (respektive snížení spotřeby fosilních paliv a snížení emisí CO₂), přechodu k obnovitelným zdrojům, snížení spotřeby a vyšší efektivitě využívání energie a snížení závislosti na dodavateli energie. Dále také by přínosné pro obce bylo snížení nákladů na energie, což by mohlo přispět k prevenci energetické chudoby, protože energetická společenství mají možnost stanovit si cenu energie z vlastních zdrojů (obce by tím mohly pomoci svým občanům), zapojení veřejnosti (energetické společenství díky svému participačnímu charakteru vedou k demokratizaci místní energetiky a k osvětové činnosti v rámci komunity vedoucí k dalšímu rozvoji společenství). Systém komunitní energetiky se rovněž dokáže pozitivně podepsat také na místním rozvoji. Díky projektům komunitní energetiky mohou vznikat nová pracovní místa v místě vzniku energetického společenství a nové místní příjmy pro členy společenství.

V neposlední řadě komunitní energetika také přináší výhody pro celkový energetický systém. Decentralizované zdroje energie mohou pomoci snížit přetížení stávajících energetických sítí a snížit riziko výpadků v energetické síti. Komunitní energetika také může pomoci snížit emise skleníkových plynů a podpořit trvale udržitelné energetické systémy. Decentralizovaný model energetiky nepočítá s tím, že by každá část systému fungovala samostatně jako zcela samostatný systém, který je úplně odříznutý od distribuční sítě. Nicméně se jedná o jistou kooperaci relativně soběstačného systému výroby vlastní energie a zmenšené závislosti na velkých distributorech.

Legislativní východiska

Legislativně podpora energetických komunit a komunit obnovitelných zdrojů energie vychází z požadavků směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/2001 o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů a směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/944 o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou. Nicméně legislativní ukotvení energetických komunit je ve výše uvedených směrnících do značné míry obecné, a tudíž vyžaduje upřesnění, které musí být provedeno zákonodárci jednotlivých členských států. Česká republika zaostává v implementaci evropské energetické legislativy.

Od 1. 1. 2023 je v ČR účinná novela vyhlášky o pravidlech trhu s elektřinou č. 404/2022 Sb., která umožňuje sdílení elektřiny v bytových domech. Zavádí úpravu postupu pro rozdělení vyrobené elektřiny v bytovém domě mezi obyvatele bytového domu, v jehož prostorech je výroba elektřiny instalována.

Dne 23. 1. 2023 vyšla novela energetického zákona (zákon č. 19/2023 Sb. označovaný jako LEX OZE I.), která usnadňuje výstavbu obnovitelných zdrojů energie, neboť umožňuje provoz obnovitelných zdrojů energie s instalovaným výkonem do 50 kW bez licence od Energetického regulačního úřadu. Novela rovněž přináší i změnu stavebního zákona, neboť stanovuje, že pro malé obnovitelné zdroje do stejného limitu není vyžadováno rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas. Pokud se jedná o součást stavby, přičemž se nezasahuje do nosných konstrukcí stavby a nemění se způsob užívání stavby, tak není zapotřebí stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Tedy tato novela usnadňuje výstavbu obnovitelných zdrojů energie. Novela také nově řadí instalace o výkonu nad 1 MW mezi stavby veřejného zájmu, čímž odpadá povinnost schvalovat pro tyto záměry změnu územního plánu, to však neznamená, že výstavba energetických zdrojů nemusí být v souladu s územním.

V České republice zatím neexistuje pro právní zakotvení energetických společenství zákonná úprava. Z pohledu legislativy Evropské unie se energetická společenství dělí do dvou základních kategorií: Občanská energetická společenství a Společenství pro obnovitelné zdroje. V návrhu novely energetického zákona, označovaného jako LEX OZE II., podle kterého by se všichni spotřebitelé energie mohli zapojit do její výroby a sdílení, je toto dělení do dvou kategorií zachováno.

Návrh novely LEX OZE II. obsahuje definici principů sdílení elektřiny, vymezuje energetická společenství a aktivního zákazníka, jejich práva a povinnosti. Nicméně v něm chybí podmínky, jakým způsobem bude možné společenství založit, což by mohlo v budoucnu působit problémy, protože je zde nechána přílišná volnost (či použity vágní výrazy), která bude muset být formována judikaturou. Je ponechána volnost právních forem. Mezi jediné podmínky, které bude nutné dodržet patří, že zvolená právní forma musí vždy zajistit otevřenost a dobrovolnost účasti, jiný primární účel než tvorbu zisku a ověřitelnost plnění podmínky účinné kontroly.

Vedle novely energetického zákona by tak měla být připravena i novela zákona o obcích, o krajích a hlavním městě Praze, aby i územní samosprávné celky byly připraveny sdílet elektrickou energii ve svém vlastnictví se soukromoprávními subjekty. Dále je potřebné upravit dotační pravidla – jejich změnou dojde k rozvoji komunitní energetiky. Díky tomu by totiž vznikly stovky lokálních zdrojů, čímž bude energetika bezpečná a soběstačná.

Dále by mělo dojít k úpravě digitalizace, k zajištění větší digitalizace v oblasti energetiky, např. povinnost k instalaci zařízení umožňujících evidenci toků elektřiny a komunikaci nasbíraných dat s energetickým datovým centrem – subjektem, který bude tato data spravovat (tedy možnost provádět toto na dálku). Rovněž by mělo dojít k úpravě daní, jakým způsobem bude sdílená energie daněna, či jestli bude od daně osvobozena, jestli bude poskytována nějaká sleva na poplatku za distribuci atd. Například v Rakousku je sdílená energie osvobozena od daně z elektřiny a DPH, od poplatku na podporu obnovitelných zdrojů energie a platí zde i sleva na poplatku za distribuci. V Německu jsou provozovatelé osvobozeni od distribučního poplatku.

Návrh

Cílem je v českém právním řádu implementovat institut energetických společenství, tj. zvláštních entit sdružující subjekty, které vyrábějí a spotřebovávají energii (zejména elektřinu a teplo). Jedním z typických subjektů jsou právě obce, z nichž všechny energie spotřebovávají (včetně jimi zřízených/založených subjektů), nicméně celá řada z nich i energii produkuje (zejména bioplynové stanice, solární, větrné či vodní elektrárny). Dalšími subjekty jsou pak fyzické osoby a místní podniky.

V současné době mají v zásadě drobní/lokální výrobci elektřiny možnost prodávat vyrobenou elektřinu toliko distribučním společnostem. Smyslem zakotvení energetických společenství je umožnit sdílet přebytky vyrobené energie právě v rámci těchto společenství. Ta by měla být zakládána na bázi dobrovolnosti a otevřenosti. Smyslem společenství není vytvářet zisk, ale poskytovat přínosy svým členům (sociální, hospodářské, enviromentální), ale i místům, kde tato společenství působí.

Odůvodnění

Lokální ekonomika

Existence energetických společenství bude mít přímé pozitivní dopady ve formě snížených nákladů na energie spotřebovávaných nejen obcemi a jimi zřízenými či založenými subjekty (školy, komunální služby, kulturní zařízení apod.), ale i pro občany a místní provozovny/podniky.

Obce, které budou do tohoto systému zapojeny, mohou mít vliv na cenotvorbu, v rámci níž mohou zohlednit dopady cen energií na své obyvatele či místní podnikatele, a snižovat tak rizika energetické chudoby.

Rozvoj komunitní energetiky by se měl pozitivně projevit i v oblasti zaměstnanosti, kdy v důsledku rozvoje lokální technické infrastruktury mohou vznikat nové pracovní příležitosti pro vysoce kvalifikované odborníky. Obec může být v důsledku existence společenství atraktivnější pro podnikající subjekty,

kteří mohou být tím pádem motivovanější zakládat své pobočky/provozovny přímo v obci, a tím pádem vytvářet další pracovní příležitosti a sekundárně podporovat segment služeb v obci.

Enviromentální cíle a energetická bezpečnost

Podstatou komunitní energetiky je dále omezení závislosti na centrálních zdrojích a distribuční soustavě, což se zejména v posledním roce z hlediska energetické bezpečnosti ukázalo jako jedno z klíčových témat.

Komunitní energetika dále napomáhá i naplnění enviromentálních cílů, tím, že by měla být primárně zaměřena na výrobu energie z obnovitelných zdrojů.

Evropské právo

Zavedení energetických společenství nadto představuje implementaci směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/2001 ze dne 11. prosince 2018 o podpoře využívání energie z obnovitelných zdrojů (přepracované znění) a směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/944 ze dne 5. června 2019 o společných pravidlech pro vnitřní trh s elektřinou a o změně směrnice 2012/27/EU, které Česká republika dosud netransponovala.

Posílení spolupráce obcí formou Společenství obcí

Úvodní výklad

Společenství obcí je novým typem spolupráce mezi obcemi představující zvláštní specializovanou formu meziobecní spolupráce, která koncepčně vychází z právní úpravy dobrovolného svazku obcí. V podstatě se jedná o dobrovolný svazek obcí, který se bude nad rámec činností, které doposud vykonával, podílet také na výkonu přenesené působnosti v členských obcích, čímž se zásadně rozšiřuje funkčnost nového uskupení. Společenství obcí je právnickou osobou veřejného práva, která je založena na základě smlouvy a jejím hlavním úkolem je prosazování společných zájmů členských obcí tak, aby byla v souladu s veřejným zájmem.

Meziobecní spolupráce je vhodnou cestou pro zvyšování profesionality výkonu veřejné správy, poskytování a rozvoj veřejných služeb v území. Díky členství ve společenství bude pro obce snazší sdílení prostředků a kapacit jednotlivých obcí, což povede nejen ke zvýšení kvality výkonu veřejné správy v území, ale rovněž i k úspoře finančních prostředků. Spojení sil umožní zkvalitnit a zefektivnit veřejné služby, a tím získat pro obce další potřebné finanční prostředky pro jejich rozvoj. Společenství rovněž může pomoci obcím vyrovnat se s vysokou administrativní zátěží a nedostatečnou odborností pro výkon konkrétních specifických agend. V neposlední řadě to napomůže zajištění rovnoprávného přístupu občanů ke kvalitně poskytovaným veřejným službám (zejména na území malých obcí).

Hlavní funkcí společenství obcí tedy bude vytvoření odborného a administrativního centra, které bude obcím nápomocno při řešení problematických oblastí řešených každou obcí v rámci své samostatné působnosti. Společenství obcí má za cíl představovat institucionalizovaný stabilní subjekt regionálního rozvoje s efektivní a zároveň dostatečně flexibilní organizační strukturou, a to včetně možnosti poskytování profesionální administrativní podpory všem členským obcím.

Hlavními odlišnostmi od dobrovolného svazku obcí je stanovený územní rozměr, minimální počet obcí a možnost vykonávat správní činnosti prostřednictvím zaměstnanců společenství obcí. Společenství obcí může působit jen ve vymezeném území spolupráce, kterým je správní obvod obce s rozšířenou působností. Přičemž, aby svazek obcí nabyl postavení společenství obcí, musí splňovat další podmínky stanovené zákonem. Členem společenství musí být alespoň 15 obcí, nebo alespoň tři pětiny všech obcí za správního obvodu obce s rozšířenou působností, jestliže je v tomto obvodu méně než 30 obcí. Nebo v členských obcích musí žít nejméně 60 % obyvatel správního obvodu.

Zapojení co největšího možného počtu obcí do určité aktivity zastřešené společenstvím obcí pak umožní nalézat taková řešení, která pro daný správní obvod obce s rozšířenou působností představují vhodnější varianty než případ, kdy každá z obcí v daném obvodu vystupuje bez jakékoliv další koordinace. Ve společenství obcí je nutná i jistá systémovost, když vzhledem k podmínkám svého vzniku se jednotlivá společenství obcí nebudou překrývat a v území tak vznikne jasný lídr pokrývající určitou část území ČR, se kterým bude možné v dané oblasti jednat.

Byť převážná část činnosti společenství obcí bude v oblasti samostatné působnosti obcí, společenství obcí bude moci poskytnout oporu i v oblasti přenesené působnosti. Tedy bude možné, aby společenství obcí členské obci poskytlo sdílený odborný aparát (na společenství obcí by byla oprávněná úřední osoba), ale rozhodování (kompetence) jako takové by zůstalo na obci. Společenství obcí umožňuje spolupráci obcí ve formě sdílení společného zaměstnance vykonávajícího příslušnou agendu pro více obcí, což s sebou přináší větší zkušenost a větší znalost problematiky zaměstnaného u společenství obcí.

Zaměstnanec společenství obcí v případě, kdy bude vykonávat správní činnosti pro členské obce, se považuje za úředníka obce a platí pro něj obdobná pravidla a požadavky (např. co se týká odbornosti a vzdělávání) jako na úředníky obcí.

Pro obsazování pracovních míst příslušných zaměstnanců společenství obce, a i na samotné zaměstnání společenství obcí vykonávajícího správní činnosti se uplatní obdobně zákon č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o úřednících“), s výjimkou povinnosti společenství obcí vyvěsit veřejnou výzvu na úřední desce a uvedení platové třídy, neboť zaměstnanec společenství obcí bude pobírat mzdu (společenství obcí není uvedeno v taxativním výčtu zaměstnavatelů dle § 109 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, kteří svým zaměstnancům poskytují plat). Povinnosti stanovené zákonem o úřednících vedoucímu úřadu plní statutární orgán společenství obcí. Postavení úředníka – zaměstnance společenství obcí je shodné s postavením úředníka obce. Avšak prostřednictvím tohoto úředníka nemohou obce vykonávat přenesenou působnost podle volebních zákonů.

Legislativa

Mimo úpravy pouze v zákoně o obcích, je potřebná i novela zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků, aby i v tomto zákoně došlo ke zohlednění zaměstnanců společenství obcí – jejich práv a povinností. Dále je potřebná novela zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, protože když zaměstnanci společenství mají mít shodné postavení s úředníkem obce, tak je třeba, aby toto bylo zohledněno i v zákoníku práce, aby také mohli pobírat plat.

Co se týká odpovědnosti za nesprávné rozhodnutí či nesprávný úřední postup dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů, odpovědnost za rozhodnutí zůstává obci, nicméně se musí vycházet z principu, že společenství obcí v konkrétní věci „propůjčuje“ svého zaměstnance obci. Tedy v situaci, kdy dojde ke způsobení škody při výkonu veřejné moci a kdy zaměstnanec společenství obcí působil jako oprávněná úřední osoba, tak se na něj pohlíží jako na zaměstnance obce, a to se všemi důsledky (je možné po takovém zaměstnanci požadovat regresní úhradu).

Mezi nejčastěji zmiňovanými oblastmi pro meziobecní spolupráci na úrovni společenství obcí se objevuje spolupráce v oblasti školství a sociálních služeb.

Problematika školství je typickým příkladem pro možnost meziobecní spolupráce i ve světle skutečnosti, že již současná právní úprava (zákon č. 564/2006 Sb. o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů) umožňuje dobrovolným svazkům obcí zřizovat školy a školská zařízení. Vzhledem k demografickému vývoji mají zejména malé obce problémy s udržení potřebného počtu dětí ve školách. V důsledku toho v okolí velkých měst a příměstských oblastech je akutní otázkou k řešení otázka přeplněnosti mateřských a základních škol, a naopak v menších obcích často nedostatečná naplněnost tříd. Obce jsou často nepřímo nuceny podporovat školy nad rámec svých povinností.

Meziobecní spolupráce by mohla přinést odpověď na otázku, jakými cestami a prostředky lze z pohledu zřizovatelů nejen udržet optimálně dimenzovanou síť škol, ale především jak pozitivně působit na zvyšování kvality a vybavenosti škol i školských zařízení, včetně ovlivňování a zlepšování jejich rozvoje a úrovně vzdělávání v nich. Právě meziobecní spolupráce může i přispět k hledání nových řešení nejen v oblasti předškolního a základního vzdělávání, a to s ohledem na kompetence obcí na úrovni území obce s rozšířenou působností.

Další vhodnou oblastí pro uplatnění meziobecní spolupráce, jsou sociální služby. Nicméně je nutné brát zřetel na to, že sociální služby vyžadují vysoce individuální přístup, který není možné poskytnout

z rozsáhlého území. Společenství obcí jsou pro tento účel ideální – s ohledem na podmínky jejich vzniku budou dostatečně velké, aby mohly soustředit zdroje pro větší projekty, ale současně dostatečně flexibilní, aby mohly aplikovat individuální přístup. Ohledně rozsahu úkolů, které je možné svěřit společenství obcí v sociálních oblastech, je třeba konstatovat, že není možné svěřit jim pravomoci v pevně daném rozsahu, jelikož účast ve společenství obcí je dobrovolná a nemusejí tedy být k dispozici všude po celém území České republiky.

Mimo výše uvedených pak lze jako příklad rozmanitých možností meziobecní spolupráce uvést dále např. problematiku odpadového hospodářství či výběr místních poplatků atd., s čímž souvisí vždy i potřeba změny příslušné legislativy. Je totiž nepochybné, že řešení všech těchto uvedených problémů je náročné jednak administrativně jednak po finanční stránce.

Cíl návrhu

Navrhuje se legislativně zakotvit možnost přenosu výkonu státní správy (tzv. přenesené působnosti) na dobrovolné svazky obcí, na tzv. společenství obcí (nebo jejich zaměstnance). Tato společenství obcí by měla disponovat odborným personálem, který bude s to vykonávat za své členské obce (v případě jejich zájmu) výkon státní správy, a to včetně např. správy místních poplatků (srov. § 15 odst. 2 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích).

Současně by mělo být umožněno financování činnosti společenství obcí přímo ze státního rozpočtu.

Odůvodnění

Lokální ekonomika

Zakotvením institutu společenství obcí dojde k posílení a profesionalizaci odborného aparátu dobrovolných svazků obcí, které představují významné aktéry v oblasti lokální ekonomiky. V důsledku toho lze očekávat zkvalitnění koordinace přípravy projektů v území s příznivými dopady na lokální ekonomiku, a to zejména v oblasti školství, sociálních služeb, cestovního ruchu. V důsledku delegace výkonu veřejné správy na společenství obcí bude zajištěno zachování výkonu veřejné správy v území a posílení kvality jejího výkonu, což představuje významný faktor pro celkovou stabilitu rozvoje daného území.

Ostatní dopady

Právní řád předvídá výkon státní správy ve všech obcích České republiky, přičemž rozsah činností se odvíjí od tzv. typu obecního úřadu (obecní úřad s rozšířenou působností, pověřený obecní úřad, obecní úřad obce I. typu – základní).

Smyslem výkonu státní správy ve všech obcích (bez ohledu na velikost) je zachování co nejlepší dostupnosti veřejné správy občanům i dalším subjektům působícím na daném území, současně však musí být garantována kvalita výkonu takové veřejné správy a udržitelnost jejího financování. Již v současné době umožňuje právní řád uzavírání veřejnoprávních smluv mezi obcemi, v důsledku čehož mohou obce přenášet na jiné obce výkon některých činností.

S ohledem na osvědčený a funkční model meziobecní spolupráce v rámci výkonu tzv. samostatné působnosti se tak nabízí rozšířit možnosti meziobecní spolupráce i na oblast výkonu státní správy (přenesené působnosti).

Očekává se příznivý dopad z hlediska zachování či zvýšení dostupnosti státní správy v území a kvality jejího výkonu, současně na straně (zejména nejmenších) obcí dojde k odbřemenění (zpravidla neuvolněných) starostů, kteří se tak budou moci věnovat více rozvoji obce.

Výhodou uvedeného institutu je, že si každá obec vyhodnotí, který model výkonu státní správy je pro ní (resp. adresáty veřejné správy) výhodnější a vhodnější (zda výkon vlastním obecním úřadem nebo svěřením výkonu společenství obcí či jeho zaměstnancům).

Zákon o zadávání veřejných zakázek

Úvodní výklady

Definice veřejné zakázky je obsažena v ustanovení § 2 odstavec 1 zákona č. 134/2016 Sb., zákon o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), které stanoví, že veřejnou zakázkou je zakázka realizovaná na základě smlouvy mezi zadavatelem a jedním či více dodavateli, jejímž předmětem je úplatné poskytnutí dodávek či služeb nebo úplatné provedení stavebních prací.

Aby se jednalo o veřejnou zakázku dle zákona, je třeba naplnit současně tři pojmové znaky:

- zakázka směřuje k pořízení dodávek, služeb či stavebních prací;
- pořizovatelem poskytovaného plnění je zadavatel;
- finanční protiplnění zadavatele za poskytnuté dodávky, služby či stavební práce.

Zákon o veřejných zakázkách vymezuje 3 skupiny veřejných zadavatelů – zadavatele veřejného, dotovaného a sektorového. Přičemž se dá ze zákonných ustanovení dovodit ještě jedna skupina, a to tzv. „dobrovolný zadavatel“, to je zadavatel, který zahájí zadávací řízení, i když k tomu není ze zákona povinen.

Za veřejného zadavatele ZZVZ výslovně považuje:

- Českou republiku a organizační složku státu, kterou považuje za samostatného zadavatele,
- Českou národní banku,
- státní příspěvkovou organizaci,
- územní samosprávný celek nebo jeho příspěvkovou organizaci
- jinou právnickou osobu, která musí kumulativně splnit tři základní zákonem požadované podmínky:
 - má právní osobnost (je způsobilá být nositelem práv a povinností)
 - byla založena či zřízena za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají povahu průmyslovou ani obchodní (přičemž není rozhodné, pokud daná osoba vykonává vedle takto vymezené činnosti ještě činnost jinou, která nesměřuje k uspokojení potřeb veřejného zájmu)
 - tato právnická osoba je převážně financována veřejným zadavatelem, nebo v ní veřejný zadavatel vykonává rozhodující vliv či jmenuje nebo volí více než polovinu členů v jejím statutárním nebo kontrolním orgánu.

Znaky dotovaného zadavatele naplňuje osoba, fyzická či právnická, která k úhradě nadlimitní nebo podlimitní veřejné zakázky použije více než 50 % z peněžitých prostředků poskytnutých z rozpočtu veřejného zadavatele, rozpočtu Evropské unie, veřejného rozpočtu cizího státu nebo pokud peněžní prostředky poskytnuté na veřejnou zakázku z těchto zdrojů přesahují 200 000 000 Kč.

Sektorovým zadavatelem se rozumí veřejný zadavatel zadávající sektorové veřejné zakázky včetně sektorových koncesí, přičemž za tohoto sektorového zadavatele je rovněž považována osoba při výkonu relevantní činnosti, která tuto činnost vykonává na základě zvláštního či výhradního práva, nebo pokud nad touto osobou může veřejný zadavatel přímo či nepřímo uplatňovat dominantní vliv. Relevantní činností, která spadá pod postup pod zadávání veřejných zakázek je plynárenství, teplárenství, elektroenergetika, vodárenství apod.

Dodavatelé mohou být osoby samostatně výdělečně činné, malé a střední podniky nebo velké společnosti, pokud splňují požadované podmínky.

Veřejné zakázky lze rozdělit podle dvou základních kritérií. Prvním je předmět veřejné zakázky, na jehož základě rozlišujeme veřejné zakázky na dodávky, veřejné zakázky na stavební práce a veřejné zakázky na služby. Druhým je předpokládaná výše ceny veřejné zakázky. Zákon totiž stanoví pro zadavatele odlišné povinnosti v závislosti na tom, zda je zadávána tzv. nadlimitní veřejná zakázka, podlimitní veřejná zakázka či zakázka malého rozsahu.

Veřejnou zakázkou na dodávky je veřejná zakázka, jejímž předmětem je pořízení věcí, zvířat nebo ovladatelných sil. Toto pořízení se může realizovat formou koupě, koupě zboží na splátky, nájmu nebo pachtu zboží, nájmu nebo pachtu zboží s právem následné koupě atd.

Veřejnou zakázkou na dodávky zákon rozumí i veřejnou zakázku, jejímž předmětem je kromě pořízení zboží rovněž poskytnutí služby. Tou může být například umístění, odborná montáž či uvedení daného zboží do provozu. Toto platí, pokud uvedené činnosti nejsou základním účelem veřejné zakázky, ale pouze jejím nezbytným doplněním. Toto pravidlo je výslovně zakotveno v zákoně o veřejných zakázkách, ze kterého vyplývá, že pro rozlišení druhu veřejné zakázky, která v sobě zahrnuje více druhů veřejných zakázek, je zásadní hlavní předmět takovéto veřejné zakázky.

Veřejnou zakázkou na stavební práce se rozumí veřejná zakázka, jejímž předmětem je:

- poskytnutí činností ve smyslu oddílu 45 hlavního slovníku jednotného klasifikačního systému,
- zhotovení stavby,
- provedení souvisejících projektových činností, jsou-li poskytovány spolu se stavebními pracemi.

Veřejné zakázky na služby jsou na rozdíl od předchozích dvou skupin vymezeny negativně, a to však pouze ve vztahu k veřejným zakázkám na stavební práce. Za veřejné zakázky na služby jsou tak považovány jakékoli veřejné zakázky, které nejsou veřejnými zakázkami na stavební práce. Za veřejnou zakázku na služby je rovněž považována veřejná zakázka, která není veřejnou zakázkou na stavební práce, jejímž předmětem jsou dodávky i služby, pokud předpokládaná hodnota služeb je vyšší než předpokládaná hodnota dodávek, anebo pokud základním účelem takovéto veřejné zakázky je poskytnutí služby.

Zadavatel před tím, že přistoupí k zadání veřejné zakázky, je povinen stanovit předpokládanou hodnotu veřejné zakázky. Tím se rozumí předpokládaná výše úplaty za plnění veřejné zakázky vyjádřená v penězích stanovená zadavatelem k okamžiku zahájení zadávacího řízení, přičemž je zadavatel povinen zohlednit všechna plnění vyplývající ze smlouvy na veřejnou zakázku (i ta plnění, která tvoří jeden funkční celek a jsou zadávána v časové souvislosti).

Podle předpokládané výše hodnoty se veřejné zakázky dělí na veřejné zakázky nadlimitní, veřejné zakázky podlimitní a veřejné zakázky malého rozsahu.

Nadlimitními veřejnými zakázkami jsou takové veřejné zakázky, u nichž předpokládaná cena předmětu veřejné zakázky dosáhne anebo přesáhne finanční limity uvedené v nařízení vlády zpracovávajícím a směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES.

Podlimitní veřejné zakázky jsou zakázky, jejichž předpokládaná hodnota nedosahuje finančního limitu stanoveného pro nadlimitní veřejné zakázky a převyšuje finanční limit stanovený zákonem pro veřejné zakázky malého rozsahu.

Pro veřejné zakázky malého rozsahu stanoví výši limitu přímo zákon o veřejných zakázkách. V případě veřejných zakázek na služby či stavební práce musí předpokládaná hodnota být nižší nebo rovna

částce 2 000 000 Kč a v případě veřejné zakázky na stavební práce musí být předpokládána hodnota nižší nebo rovna částce 6 000 000 Kč.

Návrh

Navrhuje se zrušit povinný postup podle zákona č. 134/2016 Sb. pro veřejné zakázky na dodávky a služby, u nichž předpokládána hodnota nedosahuje limitu nadlimitní veřejné zakázky (§ 25 ZZVZ), tj. de facto zrušení podlimitních veřejných zakázek na dodávky a služby. Tyto by se nadále zadávaly v režimu veřejných zakázek malého rozsahu.

V případě zakázek na stavební práce se navrhuje zvýšit limit zakázek malého rozsahu alespoň na dvojnásobek.

Limity zakázek malého rozsahu jsou ve stávající výši již od nabytí účinnosti předchozího zákona o 137/2006 Sb. (§ 12), tj. 2 000 000 Kč bez daně z přidané hodnoty nebo v případě veřejné zakázky na stavební práce 6 000 000 Kč bez daně z přidané hodnoty (pozn. s výjimkou dočasného snížení).

Jak však vyplývá z přílohy 1, ceny služeb, dodávek i stavebních prací ovšem výrazně vzrostly, čímž fakticky dochází ke snižování hranice pro aplikovatelnost administrativně méně formálních postupů při zadávání zakázek malého rozsahu.

Nově by se tak aplikoval režim veřejných zakázek malého rozsahu na dodávky a služby do předpokládané hodnoty 5 610 000 Kč (u obcí), resp. do 3 653 000 Kč (ústřední orgány státní správy). Nad uvedené limity by se v souladu se ZZVZ a Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. února 2014 o zadávání veřejných zakázek a o zrušení směrnice 2004/18/ES postupovalo v režimu nadlimitních zakázek.

V případě zakázek na stavební práce by došlo toliko ke změně limitu z dosavadních 6 000 000 Kč na limit vyšší, kdy by se i nad takto zvýšeným limitem aplikovaly dosavadní pravidla pro zadávání podlimitních veřejných zakázek.

Dopady na lokální ekonomiku

Obce, jimi zřizované či zakládané právnické osoby (příspěvkové organizace, obchodní společnosti, ...) či dobrovolné svazky obcí jako veřejní zadavatelé ve smyslu zákona o zadávání veřejných zakázek představují významné aktéry z hlediska investic v území. Změnou limitů zakázek malého rozsahu dojde jednak ke snížení administrativní náročnosti v procesu zadávání (výběru dodavatele), a v důsledku toho k urychlení procesů investic, jednak lze očekávat, že i při dodržení základních zásad zadávání veřejných zakázek (zejm. zásad rovného zacházení a zákazu diskriminace) se bude okruh dodavatelů rekrutovat spíše z daného území (což vyplývá z pravidelné povahy těchto zakázek). To by mělo vést k posílení podnikatelského prostředí v prostředí lokální ekonomiky.

Sociální bydlení

Úvodní výklad

Podstatným předpokladem pro smysluplné a udržitelné plánování rozvoje území je zajištění nejen potřebných kapacit pro bydlení ekonomicky aktivních obyvatel, kteří se pak přímo (zapojením do ekonomických aktivit v daném území) či nepřímo (daňovými odvody) podílejí na rozvoji lokální ekonomiky, ale též vytváření podmínek pro tu část společnosti, která vlastními silami či prostředky možnost zajištění vlastního bydlení nemá.

V případě ekonomicky aktivních obyvatel je klíčovým faktorem z hlediska lokálních opatření usnadňujícím získání bydlení především kvalitní územní plánování (včetně dalších souvisejících koncepčních plánů rozvoje), daňová politika (nemovitostní daně) a celková dostupnost služeb (poskytovaných soukromoprávními i veřejnoprávními subjekty). Je přitom zjevné, že bytová výstavba naopak podněcuje rozvoj lokální ekonomiky (dostupnost služeb apod.).

Sociální bydlení je klíčovým prvkem v posilování lokální ekonomiky a zajištění udržitelného rozvoje společnosti. Poskytování dostupného bydlení pro jednotlivce a rodiny, kteří se potýkají s finančními obtížemi, přináší mnoho výhod a podporuje růst místních komunit. Lze očekávat, že v důsledku demografického vývoje a stárnutí populace poroste poptávka i po dostupném (sociálním) bydlení.

Sociální bydlení vytváří stabilní a důstojné prostředí pro obyvatele. Když mají lidé přístup k bezpečnému a cenově dostupnému bydlení, mohou se více soustředit na svou práci, vzdělávání a osobní rozvoj. To vede k většímu ekonomickému příspěvku jednotlivců, protože mají možnost si najít nebo udržet zaměstnání a podílet se na místním podnikání.

Sociální bydlení přináší přímé výhody pro místní ekonomiku. Když jsou zajištěny dostatečné zdroje a podpora pro výstavbu, renovaci a provoz sociálního bydlení, vytvářejí se pracovní místa ve stavebnictví a dalších souvisejících odvětvích (architektura, urbanismus, ...). To stimuluje místní ekonomiku a podporuje tvorbu zaměstnanosti.

Další výhodou sociálního bydlení je jeho přínos pro komunitní rozvoj. Když jsou lidé umístěni do komunitního prostředí, mají možnost navázat sociální vazby, zapojit se do místních aktivit a podílet se na společném životě. Tím se posiluje soudržnost a pocit příslušnosti k místu, což může vést k vytváření podnikatelských iniciativ a místních služeb, které odpovídají potřebám komunity. To pak podporuje místní ekonomiku a zvyšuje kvalitu života obyvatel.

Důležité je si také uvědomit, že sociální bydlení přináší významnou návratnost investic. Investice do dostupného bydlení snižuje náklady na zdravotní a sociální péči, kriminalitu a další problémy spojené s nevhodným bydlením. Snižování těchto nákladů pak přispívá ke zdravému a udržitelnému růstu ekonomiky.

Výstavba sociálních bytů vyžaduje značné investice do stavebních prací, infrastruktury a dalších souvisejících nákladů. Obce často nemají dostatečné finanční prostředky, aby mohly tyto náklady pokrýt samy. Získání finanční podpory ze strany státu či evropských fondů za případné spoluúčasti soukromého sektoru je tedy klíčové.

Je přitom nasnadě, že v moderní historii převzal garanci nad sociální oblastí stát, čemuž odpovídá i současné legislativní prostředí (přerozdělování daní, zdravotního i sociálního pojistného, transfery k poskytovatelům i samotným potřebným osobám). Na druhou stranu jsou to obce a místní společnosti, které dokáží díky znalosti místního prostředí nejlépe identifikovat potřeby území, včetně sociálních potřeb.

Současný stav

V České republice chybí systematické legislativní řešení bytové nouze a poskytování sociálního bydlení, což je jednou z příčin vysokého počtu domácností v obtížných podmínkách. Nezbytnost řešení těchto problémů ještě podtrhl aktuální ekonomicky nepříznivý vývoj, jako je energetická krize, COVID a vysoká inflace, které měly nejtěživější dopad právě na ekonomicky slabší obyvatele.

Soukromoprávní vztahy jsou upraveny zejména občanským zákoníkem, veřejnoprávní úprava se vztahuje pouze k dílčím oblastem, zejména k sociálním transferům a organizace sociální práce.

Oblast výkonu sociální práce je v současné době upravena zákonem č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, který upravuje obecné požadavky na výkon povolání sociálního pracovníka, některé specifické povinnosti, výčet činností sociální práce a upravuje i sociální poradenství, terénní programy, případně azylové domy, domy na půl cesty, chráněné bydlení, noclehárny, denní centra a sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi. V současné době ovšem neexistuje odpovídající legislativní ukotvení služby, která by mohla podporovat osoby v bytové nouzi v bydlení v potřebné šíři všech cílových skupin. Některé služby definované v rámci zákona o sociálních službách by bylo možné využít díky jejich široké definici (terénní programy, sociální rehabilitace), žádná z nich ale není cílena na podporu v bydlení, která má svá specifika. Podle stávající úpravy je jedinou službou podpory v bydlení podpora samostatného bydlení, která je však určena pouze pro osoby se sníženou soběstačností z důvodu zdravotního postižení nebo chronického onemocnění.

Další předpisy upravují problematiku dávek na bydlení, a to konkrétně:

- zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (osobám
- v hmotné nouzi jsou poskytovány dávky pomoci v hmotné nouzi, vč. doplatku na bydlení);
- zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů, upravující rozhodné příjmy pro získání nároku na dávky a také okruh společně posuzovaných osob v domácnosti, do níž jsou vypláceny dávky;
- zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (příspěvek na bydlení).

Každá ze zmíněných sociálních dávek na bydlení reaguje na jinou situaci, má stanoveny vlastní podmínky nároku, při rozhodování o nich se posuzují a dokládají částečně odlišné skutečnosti, za jiná časová období. Další dávkou využitelnou v systému podpory v bydlení je jednorázová nenároková dávka mimořádná okamžitá pomoc ze systému pomoci v hmotné nouzi, která může být využita také na jistotu pro pronajímatele.

Komplexní právní úpravu pronájmu bytů obsahuje zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který mimo jiné specifikuje ochranu nájemce vůči pronajímateli, práva a povinnosti obou smluvních stran, výpovědní důvody, podmínky pro sjednání jistoty, podmínky pro navyšování nájemného v průběhu trvání nájemního vztahu, povinnosti spojené s běžnou údržbou apod. Tento zákon dále obsahuje dílčí úpravu sociálních družstev.

Z hlediska státní podpory směřovaným k výstavbě sociálních bytů/sociálního bydlení lze především zmínit dotační programy (v současnosti např. program Výstavba pro obce realizovaný Ministerstvem pro místní rozvoj spolu se Státním fondem rozvoje bydlení). Nicméně se ukazuje, že tyto (či dřívější) programy nepředstavují záruku stabilního financování, což zahrnuje i změny podmínek, za kterých jsou dotace poskytovány, v důsledku čehož rostou administrativní náklady na jejich využívání.

Návrh řešení

Z analýzy současného stavu vyplývá, že je nezbytné řešit nedostatky v oblasti sociálního bydlení přijetím právní úpravy, která by řešila především:

- stabilní finanční podporu obcí a spolupracujících aktérů při organizaci a výstavbě sociálního bydlení, tzn.
 - finanční transfery na výstavbu bytových domů a související infrastruktury,
 - rozvoj sociálních služeb
 - zavedení nových typů služeb pro rozvoj sociálního bydlení,
 - snížení byrokratické zátěže při jejich provozu,
 - úprava či deregulace platových poměrů v těchto službách s cílem zatraktivnění pro potenciální uchazeče o práci v těchto oborech,
 - zajištění stabilního financování poskytovatelům těchto služeb.
- změna vybraných ustanovení stavebních předpisů tak, aby podporovala dostupnost bydlení, zejména v oblasti územního plánování (např. parametry povinného osvětlení a oslunění, povinné alokace parkovacích míst, úroveň hluku před fasádou bytových domů, některé stavebně technické parametry, odstupy staveb od hranic pozemků, omezení využití pozemků v intravilánu obce apod.),
- daňové úlevy pro sociální výstavbu a související služby.

Dopady na lokální ekonomiku

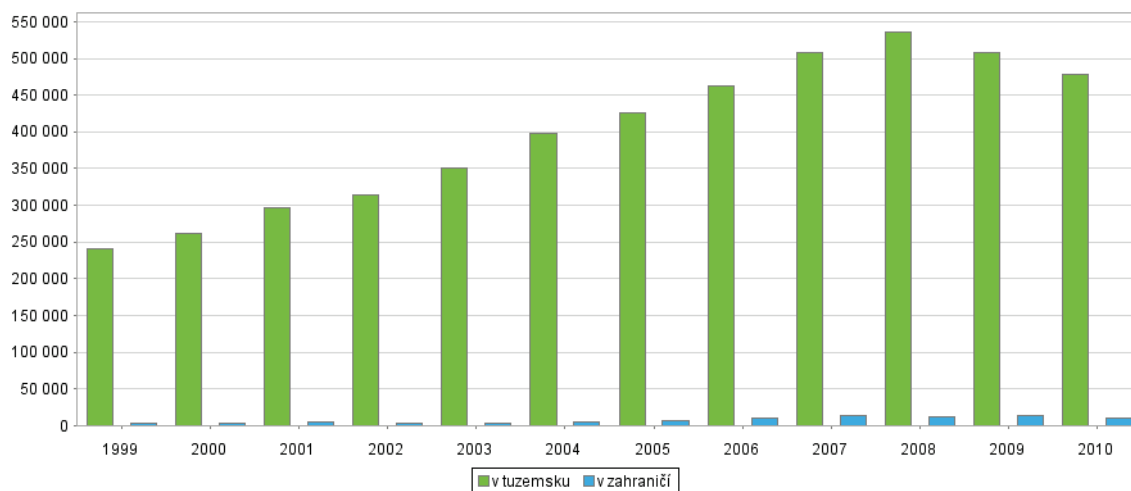
Podpora sociálního bydlení vytváří stabilní a cenově dostupné bydlení pro lidi s nižšími příjmy. Tím se zvyšuje jejich finanční stabilita a disponibilní příjmy, které mohou investovat do místní ekonomiky. Lidé žijící v sociálním bydlení mají také větší jistotu ohledně svého bydlení a jsou méně nuceni se přesouvat, což napomáhá vytváření stabilních a trvalých zákaznických skupin pro podniky v dané lokalitě, stejně jako stabilní zaměstnanecko-zaměstnavatelské vztahy.

V neposlední řadě podpora sociálního bydlení vytváří příležitosti pro sociální podnikání. Sociální bytová družstva a organizace se zaměřením na sociální bydlení mohou vytvářet pracovní místa a poskytovat podpůrné služby pro obyvatele sociálního bydlení.

Příloha

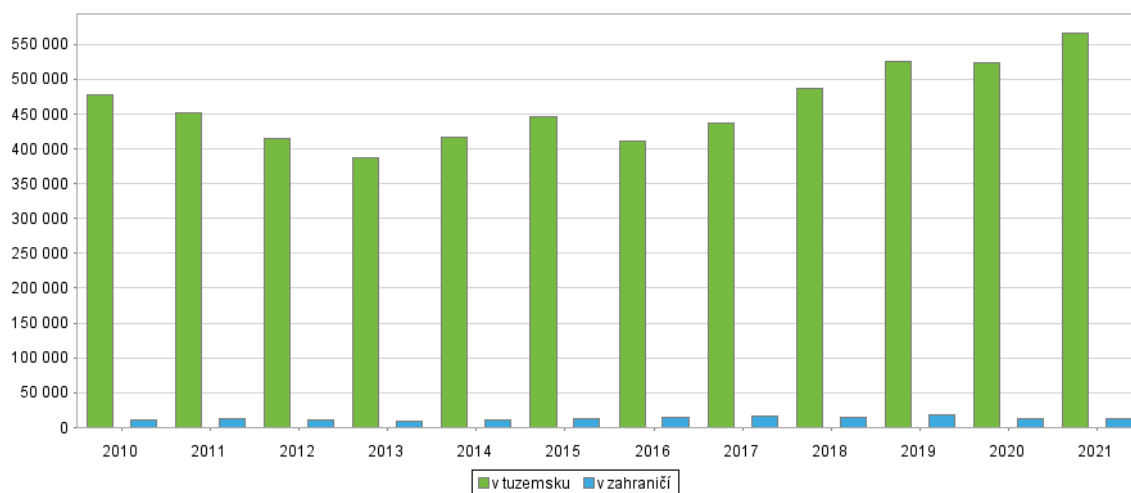
Stavební práce

Vývoj cen stavebních prací od roku 1999 do roku 2010 dle Českého statistického úřadu:

[https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/index.jsf?page=vystup-objekt&z=G&f=GRAFICKY_OB-
JEKT&pvo=STA02&katalog=30836&c=v3%7E8__RP2010&str=v117](https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/index.jsf?page=vystup-objekt&z=G&f=GRAFICKY_OBJEKT&pvo=STA02&katalog=30836&c=v3%7E8__RP2010&str=v117)

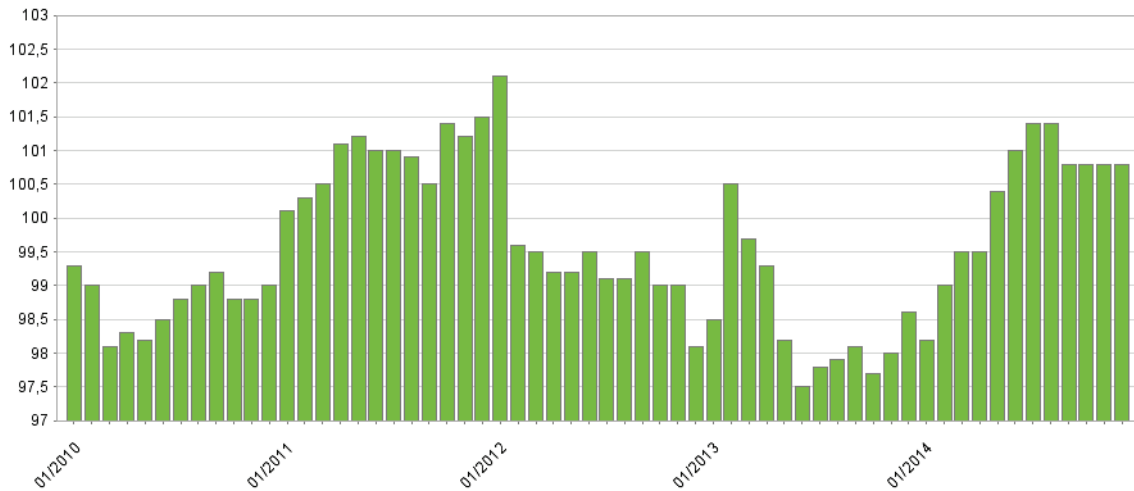
Vývoj cen stavebních prací od roku 2010 do roku 2021 dle ČSÚ:

[https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/index.jsf?page=vystup-objekt&z=G&f=GRAFICKY_OB-
JEKT&pvo=STA02&katalog=30836&c=v3%7E8__RP2021&str=v117](https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/index.jsf?page=vystup-objekt&z=G&f=GRAFICKY_OBJEKT&pvo=STA02&katalog=30836&c=v3%7E8__RP2021&str=v117)

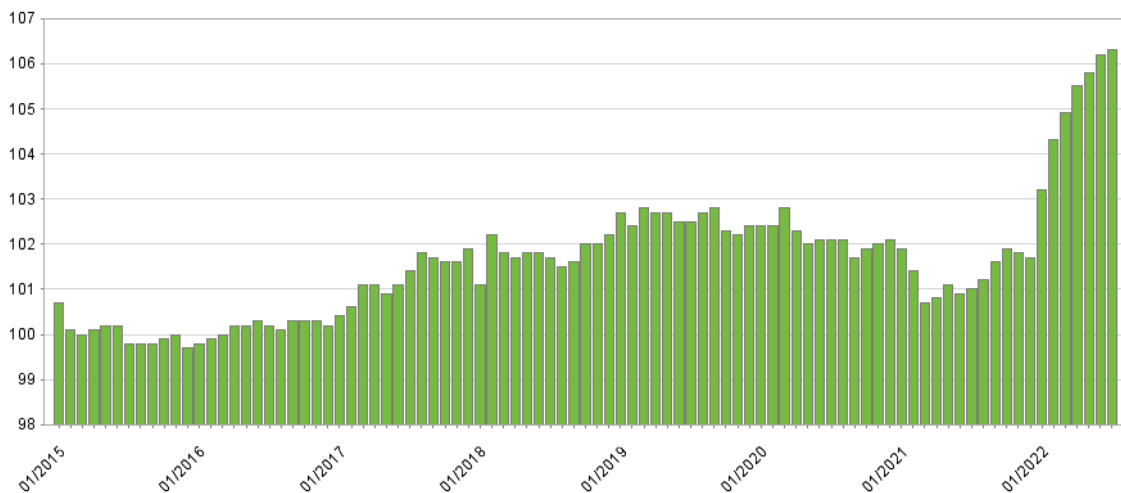
Služby

Vývoj cen v tržních službách od roku 2010 do roku 2014 dle ČSÚ:

- https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/cs/index.jsf?page=vystup-objekt&z=G&f=GRAFICKY_OBJEKT&pvo=CEN06A1&skupId=1106&katalog=31784&evo=v2282_%21_CEN-TRZ-MEZIR-R1_1&evo=v3339_%21_TRZSLUKlasifikavelek-2_1&str=v153

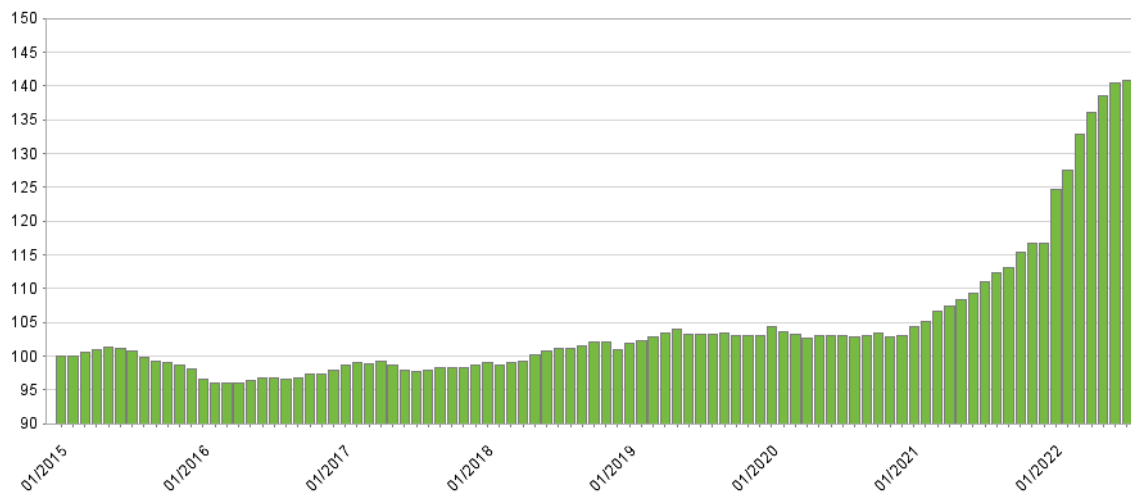
Vývoj cen v tržních službách od roku 2015 do července 2022 dle ČSÚ:

https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/cs/index.jsf?page=vystup-objekt&z=G&f=GRAFICKY_OBJEKT&pvo=CEN06A4&skupId=4150&katalog=31784&evo=v3547_%21_CEN-TRZ-MEZIR-R1-21_1&evo=v4049_%21_TRZSLUKlasifikavelek-2-CI_1&str=v153#w=

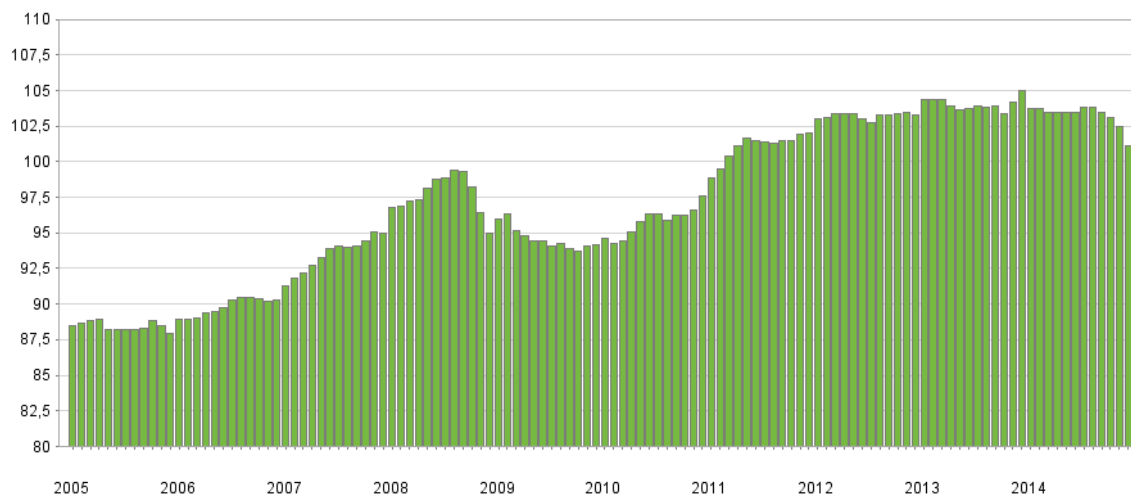
Dodávky

Vývoj cen průmyslových výrobců od roku 2015 do července 2022:

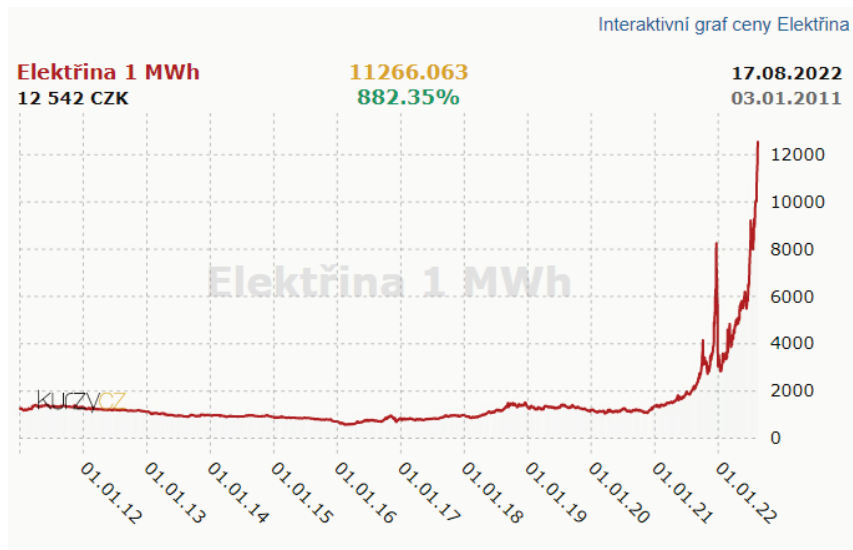
[https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/cs/index.jsf?page=vystup-objekt&z=G&f=GRAFICKY_OB-
JEKT&pvo=CEN04AA2&skupId=4249&kata-
log=31783&h=v4078&h=v3892&h=v3926&h=v3928&h=v3654&h=v3690&h=v3692&h=v3694&evo=v
3361_%21_CEN-PRU-BAZIC2005-Rod2015_1&evo=v4101_%21_PRUMklasifikacelek-
od2015_1&str=v1956](https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/cs/index.jsf?page=vystup-objekt&z=G&f=GRAFICKY_OBJEKT&pvo=CEN04AA2&skupId=4249&katalog=31783&h=v4078&h=v3892&h=v3926&h=v3928&h=v3654&h=v3690&h=v3692&h=v3694&evo=v3361_%21_CEN-PRU-BAZIC2005-Rod2015_1&evo=v4101_%21_PRUMklasifikacelek-od2015_1&str=v1956)

Vývoj cen průmyslových výrobců od roku 2005 do roku 2014:

[https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/cs/index.jsf?page=vystup-objekt&z=G&f=GRAFICKY_OB-
JEKT&pvo=CEN04AA&skupId=68&kata-
log=31783&h=v2096&h=v2174&h=v2601&h=v2603&evo=v676_%21_CEN-PRU-BAZIC2005-
R_1&evo=v2763_%21_PRUMklasifikacelek-IR15_1&str=v1956](https://vdb.czso.cz/vdbvo2/faces/cs/index.jsf?page=vystup-objekt&z=G&f=GRAFICKY_OBJEKT&pvo=CEN04AA&skupId=68&katalog=31783&h=v2096&h=v2174&h=v2601&h=v2603&evo=v676_%21_CEN-PRU-BAZIC2005-R_1&evo=v2763_%21_PRUMklasifikacelek-IR15_1&str=v1956)

Vývoj cen elektřiny od roku 2011 do srpna 2022:

- https://www.kurzy.cz/komodity/cena-elekriny-graf-vyvoje-ceny/1MWh-czk-1-rok?dat_field=03.01.2011&dat_field2=17.08.2022

Další zdroje

<https://www.statistikaamy.cz/2022/07/22/rekordni-rust-cen-prumyslovych-vyrobcu>